

- wydanie ostatecznego orzeczenia, zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości, obejmującego stwierdzenie, w zakresie dotyczącym wnoszącej odwołanie, nieważności decyzji Komisji C(2019) 4969 final z dnia 4 lipca 2019 r. dotyczącej naruszenia art. 65 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, wydanej w sprawie AT.37956 – Pręty zbrojeniowe;
- zgodnie z art. 138 regulaminu postępowania obciążenie Komisji kosztami postępowania zarówno przed Sądem, jak i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie trzy zarzuty.

Zarzut pierwszy: Naruszenie art. 266 TFUE. Naruszenie art. 14 i art. 27 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾ oraz art. 11, 12 i 14 rozporządzenia nr 773/2004 ⁽²⁾. Błędne i wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie. Brak rozstrzygnięcia. Oczywiste naruszenie prawa i oczywisty błąd w ocenie.

Sąd dopuścił się oczywistego naruszenia prawa i błędnie uzasadnił swój wyrok, nie wypowiadając się kilkakrotnie w przedmiocie niektórych zarzutów podniesionych przez wnoszącą odwołanie, w części, w której uznał, że Komisja, dokonując reorganizacji przesłuchania co do istoty sprawy w 2018 r. w obecności przedstawicieli państw członkowskich, usunęła uchybienie proceduralne zakwestionowane przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 21 września 2017 r., *Ferriere Valsabbia, Valsabbia Investimenti i Alfa Acciai/Komisja*, w sprawach połączonych C-86/15 P i C-87/15 P.

Zarzut drugi: Błędna wykładnia i naruszenie art. 6 EKPC oraz art. 41 i 47 karty. Oczywiste naruszenie prawa i nadużycie władzy. Brak rozstrzygnięcia i naruszenie art. 296 TFUE.

Sąd wykluczył, by czas trwania postępowania, zarówno w odniesieniu do samego etapu administracyjnego, jak i całego postępowania, był nadmierny i że ten czas trwania naruszył prawo wnoszącej odwołanie do obrony, przez co naruszył prawo i dopuścił się oczywistego błędu w ocenie, a pod pewnymi względami, nie rozstrzygając niektórych zarzutów podniesionych przez wnoszącą odwołanie wobec decyzji Komisji, błędnie uzasadnił wyrok.

Zarzut trzeci: Naruszenie art. 296 TFUE. Błędne i wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie wyroku. Brak rozstrzygnięcia i oczywisty błąd w ocenie.

Sąd ponownie dopuścił się oczywistego naruszenia prawa, oczywistego błędu w ocenie oraz błędnie uzasadnił wyrok, uznając, że decyzja Komisji była wystarczająco uzasadniona.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE (Dz.U. 2004, L 123, s. 18).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 9 listopada 2022 r. w sprawie T-667/19, Ferriere Nord/Komisja, wniesione w dniu 19 stycznia 2023 r. przez

Ferriere Nord SpA

(Sprawa C-31/23 P)

(2023/C 94/32)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Ferriere Nord SpA (przedstawiciele: W. Viscardini, G. Donà, B. Comparini, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącej odwołanie

- tytułem żądania głównego – uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) z dnia 9 listopada 2022 r. w sprawie T-667/19 w zakresie, w jakim oddalono w nim główne żądanie Ferriere Nord zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2019) 4969 final z dnia 4 lipca 2019 r.;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności wspomnianej decyzji Komisji;
- tytułem żądania ewentualnego – uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) z dnia 9 listopada 2022 r. w sprawie T-667/19 w zakresie, w jakim oddalono w nim żądanie ewentualne Ferriere Nord zmierzające do stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 4 lipca 2019 r. C(2019) 4969 final, a w konsekwencji do obniżenia nałożonej grzywny;
- w konsekwencji stwierdzenie częściowej nieważności wspomnianej decyzji Komisji i w związku z tym obniżenie nałożonej grzywny.
- W każdym wypadku obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

- (A) Zarzuty zmierzające do całkowitego uchylenia wyroku Sądu w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim zarzuty Ferriere Nord zmierzające do stwierdzenia nieważności w całości decyzji Komisji z dnia 4 lipca 2019 r.
- I** Naruszenie prawa do obrony i przepisów mających zastosowanie (art. 266 TFUE; art. 47 i 48 karty; art. 6 EKPC; art. 14 i 27 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾; art. 11–14 rozporządzenia nr 773/2004⁽²⁾) w odniesieniu do przesłuchania w dniu 23 kwietnia 2018 r. oraz opinii Komitetu Doradczego – Naruszenie zasady domniemania niewinności – Brak zbadania dowodów, a w każdym razie brak uzasadnienia w tym względzie – Wynikające z akt sprawy oczywiste przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów – Brak uzasadnienia – Oceny arbitralne.
 - II** Naruszenie zasady rozsądnego czasu trwania postępowania – Naruszenie prawa do obrony (art. 41, 47 karty; art. 6 EKPC) – Wynikające z akt sprawy oczywiste przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów – Brak uzasadnienia.
 - III** Wadliwe lub błędne uzasadnienie w odniesieniu do powodów wznowienia postępowania i wydania decyzji nakładającej sankcję (art. 7 i 23 rozporządzenia nr 1/2003) – Nadużycie władzy – Naruszenie zasady proporcjonalności – Naruszenie art. 41 i 47 karty oraz art. 6 EKPC – Brak uzasadnienia – Niedopuszczalne dodanie argumentacji – Brak oceny okoliczności faktycznych i dowodów – Odwrócenie ciężaru dowodu.
 - IV** Naruszenie zasady non bis in idem (art. 50 karty).
 - V** Zarzut niezgodności z prawem art. 25 rozporządzenia nr 1/2003 podniesiony na podstawie art. 277 TFUE (art. 41 i 47 karty; art. 6 EKPC; art. 5 TUE) – Wygaśnięcie uprawnień do ustalania i nakładania sankcji (art. 7 i 23 rozporządzenia nr 1/2003).
- B) Zarzuty zmierzające do częściowego uchylenia wyroku Sądu w zakresie, w jakim oddala on zarzuty Ferriere Nord zmierzające do stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji z dnia 4 lipca 2019 r., a tym samym do obniżenia kwoty grzywny.
- VI** Niezgodność z prawem podwyższenia grzywny z tytułu powrotu do naruszenia ze względu na naruszenie prawa do obrony (art. 41, 47, 48 karty; art. 6 EKPC; art. 27 rozporządzenia nr 1/2003; art. 11 rozporządzenia nr 773/2004) – Brak badania dowodów, a w każdym razie brak uzasadnienia w tym względzie – Wynikające z akt sprawy oczywiste przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów – Brak uzasadnienia.

VII Niezgodność z prawem podwyższenia grzywny z tytułu powrotu do naruszenia z innych powodów – Naruszenie zasady proporcjonalności – Nadmierna wysokość kwoty – Brak uzasadnienia.

VIII Naruszenie zasady równego traktowania przy obniżeniu grzywny z tytułu okoliczności łagodzących – Uzasadnienie po terminie.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE (Dz.U. 2004, L 123, s. 18).

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-47/23)

(2023/C 94/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes i M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 6 ust. 2 i art. 4 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 92/43/EWG (¹) w odniesieniu do chronionych siecią Natura 2000 typów siedlisk 6510 (nizinne łąki košne) i 6520 (górskie łąki košne), przez to że:
- powszechnie i strukturalnie nie podjęła odpowiednich działań w celu uniknięcia pogorszenia stanu typów siedlisk 6510 i 6520 na wyznaczonych w tym celu terenach; oraz
- powszechnie i strukturalnie nie przekazywała zaktualizowanych danych dotyczących typów siedlisk 6510 i 6520 na wyznaczonych w tym celu obszarach;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze Komisja zarzuca Republice Federalnej Niemiec systematyczne naruszanie ciążącego na niej na mocy art. 6 ust. 2 dyrektywy 92/43/EWG obowiązku ochrony obszarów Natura 2000 przed pogorszeniem stanu występujących na nich siedlisk przyrodniczych, to jest dwóch istotnych typów siedlisk ważnych dla Wspólnoty, a mianowicie nizinnych łąk košnych (typ siedliska LRT 6510) i górskich łąk košnych (typ siedliska 6520).

To systematyczne naruszanie zakazu pogarszania stanu wynika, po pierwsze, z danych dostarczonych przez same Niemcy, z których wynika, że w latach 2006–2020 na ponad jednej czwartej obszarów Natura 2000 wyznaczonych przez Niemcy w celu ochrony tych typów siedlisk utracono około połowy tych siedlisk.

Po drugie, władze niemieckie systematycznie nie monitorują stanu ochrony obu typów siedlisk w obrębie wyznaczonych dla nich obszarów ochrony.

Po trzecie, władze niemieckie systematycznie powstrzymują się od uregulowania, za pomocą prawnie wiążących środków ochrony, głównych czynników obciążających dla obu typów siedlisk, a mianowicie przedwczesnego koszenia i nadmiernego nawożenia.